

Flacăra credinței

Buletinul parohial al parohiei "Nașterea Maicii Domnului" din Lucerna

Apare cu binecuvântarea Înalț Prea Sfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif al Europei Occidentale și Meridionale

Iunie 2010 - Lucerna
Anul IV- Nr. 6

Sumar:

- Cuvânt la Rusalii, *Mitropolitul Iosif*
- Porunca iubirii aproapelui, *pr. Dan Moldovan*
- Duhul Sfânt - Mângâietorul, *fam. Alina și Iulian Ionaș*
- Muzica - o punte între Dumnezeu și Om, *Emanuel Tudor*
- Marele Păcat, *C.S.Lewis / Silvia Costeanu*
- Nu există dragoste adevărată, *Tudor Chirilă*
- Interviu cu Dumnezeu, *Octavian Paler*
- De la Paști la Rusalii, *Maria Salerno*
- Dicționar religios / Cum ne comportăm în biserică
- Link-uri utile

Mitropolitul Iosif

Prea-
cucernice Părinte,
Iubiți credincioși,

La praznicul luminos al Rusaliilor, care încununează cele cincizeci de zile de la Înviere, în *răstimp binecuvântat*, rugăm pe bunul Dumnezeu să ne facă parte tuturor de „focul Duhului Sfânt – spre înnoire întru inimile noastre” (cf. Psalmul 50).

Astăzi, Cel despre care spunea Ioan că va boteza „cu Duh Sfânt și cu foc” (cf. Lc. 3, 16), Care a făcut din Fecioara Maria pe „Cea plină de har”, iar pe Apostoli, pescari fiind, „preaînțelepți i-a arătat”, Cel ce a întărit pe martiri și a luminat pe Sfinții Părinți, Care întemeiază preoția și sfințește călugăria, trimite „focul Duhului Sfânt”, spre a aprinde în noi „dragostea, bucuria, pacea, îndelungărabdarea, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea, curăția” (cf. Gal. 5, 22-23). Spre a face viu întru noi

Cuvântul Său, cel ce rămâne în veac.

Cu gândul la Rusalii, să ne bucurăm mereu de adierea Adevărului dumnezeiesc, a Luminii Sale care deschide ochii credinței, spre a-L vedea strălucind în inimile noastre.

Pogorârea Duhului Sfânt este pentru noi, creștinii, ca o „vară duhovnicească”. Duhul Sfânt este Cel ce ne înnoiește și ne luminează sufletul, ridicându-ne din toate neputințele, mângâindu-ne și întărindu-ne în încercări, în singurătate și în părăsirea de către ceilalți.

Duhul Sfânt ne învață să ne rugăm. El ne învață toate cele despre Hristos și ni-L descoperă neîncetat ca singur Mântuitor și Domn al nostru. Duhul ne învață de asemenea să-L chemăm Tată pe Dumnezeu, El Care atât de mult ne-a iubit, încât pe „Unicul Său Fiu L-a dat” spre mântuirea noastră.

Hristos Se înalță de-a dreapta Tatălui, dar nu ne lasă orfani, ci ne trimite „alt Mângâietor”, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede” și Care vine în lume să mărturisească și să învețe cele despre Hristos și mântuirea care ne vine de la El.

Lucrarea Duhului Sfânt în lume are nevoie de fiecare dintre noi, creștinii, pentru că noi toți suntem purtători și temple ale Duhului Sfânt și în noi se preaslăvește Dumnezeu Cel în Treime. Îl rog pe Bunul Dumnezeu să vă binecuvinteze cu darurile Duhului Sfânt, mereu vii și lucrătoare în Biserică. Amin.

+ Mitropolitul Iosif

„Nu calea este imposibilă, ci imposibilul este calea”.

Paul Evdokimov

IUBIREA APROAPELUI: de ce este o “poruncă”?

E cu neputință să-ți iubești aproapele prin forțe proprii; celălalt e uneori plicticos, arțăgos, capricios, insensibil la prezența și unicitatea ta, câteodată ignorant, alteori sufocant... Așa că unii dintre noi alegem să ni-l înstrăinăm cu încruntături neîmblânzite, alții preferăm să-l ținem la distanță prin ritualuri complezente; și apoi ne vedem în continuare de viețile noastre, fiecare retras în spații unde semenul nu mai poate deveni o prezență iritantă.

De ce căutăm izolarea? Bună întrebare. La urma urmei și Mântuitorul Hristos simțea nevoia să se retragă, din timp în timp, departe de ucenicii Săi și de vacarmul cotidian; dar aceasta El o făcea pentru a fi aproape de Dumnezeu Tatăl. Întrebarea e: Ne izolăm și noi oare, pentru a-l căuta pe Dumnezeu? Ceea ce ne scapă însă adesea din vedere este că prin „strate-giile” amintite ratăm taina aproapelui și pe cea a sfințirii noastre.

Hristos nu ne-a lăsat o **rețetă a mântuirii individuale** ci o *poruncă* limpede ca apa izvorului răcoritor: „să ne iubim unul pe altul” (Ioan XIII, 34). Da, oricât ar părea de straniu - iubirea e o poruncă, însă ca toate poruncile Domnului și aceasta e eliberatoare, deschizându-ne o nouă perspectivă asupra vieții. Iubirea care ni se cere nu e legată de o umanitate oarecare, anonimă, ci îl are în vedere pe **cel de lângă mine, omul pe care Dumnezeu prilejuiește să-l întâlnesc în clipa de față**. Însă, întreb din nou, cum să-mi iubesc aproapele când e pisălog, vicios, lipsit de scrupule, mai mult decât

atât — dovedește o răutate gratuită, îmi tulbură liniștea, mă necăjește sistematic, îmi devine insuportabil? Cum l-aș putea iubi pe unul ca acesta? Mi-e imposibil!

Chiar așa - porunca iubirii îmi cere imposibilul. Însă ceea ce îmi este aparent cu neputință devine posibil prin Hristos, doar prin Mântuitorul Hristos. Îl pot iubi pe aproapele meu numai dacă îl descopăr așa cum îl privește Hristos: prețuindu-l nu pentru păcatele lui ci pentru ceea ce poate deveni dincolo de ele. Dacă semenul meu mă rănește e pentru că el însuși e rănit de (ne)bănuite boli sufletești, așa cum noi toți suntem... Și dacă, în ciuda risipirilor noastre, Dumnezeu ne iubește pe toți căutând la chipul Lui din noi, tot astfel trebuie să descopăr la rându-mi în aproapele meu, dincolo de slăbiciunile lui evidente, frumusețea de care pesemne nici nu mai știe că e capabil.

Iubirea aproapelui e un dar pe care Hristos ni-l face pe nesimțite atunci când ne străduim să ne măsurăm aproapele cu o altă măsură, atunci când începem să ne desfundăm căile de comuniune și comunicare, atunci când îl privim pe celălalt din perspectiva iubirii cu care Dumnezeu ne iubește.

Porunca lui Hristos ne solicită imposibilul pentru că țintește **dincolo de lumea în care trăim**; realizarea ei concretă, adică

împlinirea iubirii aproapelui, este de fapt **începutul unei veșnice însoțiri în Dumnezeu.**

Hristos ne cere să ne străduim să umplem cu iubire lumea aceasta învechită în rele. Cunoașteți o provocare mai mare?

Pr. Dan Moldovan

DUHUL SFÂNT – Mângâietorul

Învățătura ortodoxă mărturisește că Dumnezeu Cel Unul în Ființă este întreit în Persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Cele Trei Persoane sunt egale și consubstanțiale, deosebindu-Se între Ele numai prin însușirile Lor personale. Sinodul II Ecumenic de la Constantinopol (anul 381) a formulat învățătura despre Duhul Sfânt precum urmează:

"Credem și întru Duhul Sfânt, Domnul de-viață-făcătorul, Care de la Tatăl purcede, Cel ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și mărit, Care a grăit prin prooroci"(Crezul creștin sau Simbolul Credinței).

Faptul că Duhul Sfânt este Dumnezeu, este arătat în mai multe pasaje din Scriptură, inclusiv în Faptele Apostolilor. Fiind Dumnezeu, Duhul Sfânt poate cu adevărat să îplinească rolul de Mângâietor și Călăuzitor despre care Iisus a promis ca va fi (vezi Ioan 14:16, 26).

Știm de asemenea că Duhul Sfânt este o Persoană, deoarece El are rațiune, sentimente și voință. Duhul Sfânt gândește și cunoaște (I Corinteni 2:10), Duhul Sfânt

poate fi întristat (Efeseni 4:30), Duhul Sfânt mijlocește pentru noi (Romani 8:26-27), Duhul Sfânt ia decizii conform cu voia Sa (I Corinteni 12:7-11).

În rugăciuni, Duhul Sfânt e numit „*Împărat ceresc*“ pe temeiul însușirilor Lui comune cu celelalte două Persoane Treimice.

Duhul Sfânt, prin Care s-au făcut descoperiri proorocilor, este și puterea sfințitoare, de viață-făcătoare și unificatoare în Biserică. El S-a pogorât sub forma limbilor de foc peste Apostoli în Ziua Cincizecimii, iar Pogorârea Lui a manifestat în chip văzut Biserica, întemeiată de Hristos prin jertfa de pe cruce „*și când a sosit ziua Cincizecimii, erau toți împreună la un loc. Și fără de veste s'a făcut din cer un vuiet ca de suflare de vânt ce vine repede și a umplut toată casa unde ședeau. Și limbi ca de foc li s'au arătat, împărțite, și au șezut pe fiecare din ei. Si s'au umplut toți de Duh Sfânt și au început să grăiască în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi.*“ (Fapte 2:1-4)

El rămâne permanent prezent și activ în Biserică și prin El sporește și crește însăși Biserica. El este "Duhul lui Hristos" și prin El, Hristos este prezent în Biserică până la sfârșitul veacurilor (Mt 28: 20). Sfântul Duh își realizează lucrarea Sa mântuitoare și sfințitoare (sau plinitoare) în Biserică prin Harul divin.

În Vechiul Testament, Duhul Sfânt este Cel Care pregătește trimiterea și venirea "în trup" a Fiului lui Dumnezeu, ia parte la Întruparea Fiului, Care S-a născut după trup "de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria" (Matei 1: 18, 20).

Fiul lui Dumnezeu este cel care pregătește coborârea Duhului Sfânt, ca la Cincizecime să-L trimită în lume, spre a continua și actualiza, până la sfârșitul veacurilor, lucrarea mântuitoare a lui Hristos în noi.

Apostolul Pavel ne-a învățat că noi primim Duhul Sfânt în momentul în care noi cre-

dem în Iisus Hristos ca Mântuitor. *1 Corinteni 12:13* declară: „Pentru că noi toți într'un Duh ne-am botezat, pentru ca să fim un singur trup - fie Iudei, fie Elini, fie robi, fie liberi - și toți la un Duh ne-am adăpat”. În *Romani 8:9* se arată că dacă o persoană nu are Duhul Sfânt, nu aparține lui Hristos.

Efesenii 1:13-14 ne învață că Duhul Sfânt este “sigiliul/pecetea mântuirii” pentru toți cei care cred în Hristos „...și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, și după ce ați crezut în El, ați fost pecetluitți cu Duhul cel Sfânt al făgăduinței - arvuna moștenirii noastre...” Să nu uităm că imediat după Botez, se săvârșește Taina Mirungerii, chiar cu aceste cuvinte: “Pecetea darului Duhului Sfânt” și ungerea cu Sf.Mir.

Darurile Duhului Sfânt au fost prefigurate încă din Vechiul Testament la *Isaia 11, 2*: duhul înțelepciunii, duhul înțelegerii, duhul sfatului, duhul puterii, duhul cunoștinței, duhul temerii de Dumnezeu și duhul buneii credințe.

Sf. Apostol Pavel pomenește ca „roade ale Duhului” următoarele: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea poftelor” (*Gal. 5, 22*).

Darurile și roadele Sfântului Duh sunt așa de multe, că nu se pot număra, pentru că bogăția Duhului e nesfârșită, iar trebuințele oamenilor, însușirile lor naturale și măsura în care pot primi pe Duhul Sfânt se deosebesc de la ins la ins.

Învățătura Bisericii noastre este că harul e dăruit tuturor, căci: „Dumnezeu voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (*1 Tim. 2, 4*). Dar harul nu silește pe nimeni. Oamenii au libertatea să-l primească și să conlucreze cu el, sau să-l respingă. Cei dintâi se mântuiesc, cei din urmă nu.

„Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina

cu el și el cu Mine”, citim în *Apocalipsa (3, 20)*. Astfel, deși oamenii nu se pot mântui singuri, ci prin har, totuși atârnă și de libertatea lor ca să lase să pătrundă harul în ei, sau nu, și să se mântuiască sau nu. De aceea „mulți sunt chemați, dar puțini aleși” (*Matei 20, 16*). Deci Dumnezeu voiește mântuirea tuturor oamenilor. El lucrează însă după dreptate, nu după bunul plac. El îi mântuiește sau osândește pe oameni după faptele lor.

„Adevăr, adevăr îți spun, de nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. (Ioan 3-5)

Alina și Iulian Ionaș

MUZICA

- o punte între om și Dumnezeu -

Se spune că în preajma lui Dumnezeu îngerii ascultă Bach, iar pe furiș ascultă Mozart. Întotdeauna mi-a plăcut să cred că totuși Dumnezeu își dă seama și zâmbește îngăduitor. Personal, consider că cea mai eficientă metodă de-a conștientiza frumusețea lumii creată de Dumnezeu este ascultarea muzicii scrise de W.A.Mozart. Știu ei îngerii ce știu.

Desigur, arta în general, se ocupă cu apropierea misterului, a impalpabilului și a frumuseții nepătrunse de inima și mintea

omului, dar nu e oare muzica arta implicată cel mai mult în apropierea sufletului omenesc de Dumnezeu?

Un credincios din parohia noastră îmi povestea deunăzi cum l-a chemat Dumnezeu în biserică.

Trecea pe lângă *ușile unei biserici* și a auzit corul cântând și a simțit că trebuie să intre și deatunci, cumva, n-a mai ieșit din biserică.

Înca din cele mai vechi timpuri muzica a fost folosită ca tampon între lumesc și contactul cu Divinitatea. Între timp, nimic nu s-a schimbat; lumea se bucură și astăzi de săvârșirea Sfintei Liturghii în ritmurile muzicii, clopotele ne cheamă la biserică și toaca ne amintește de Dumnezeu când o auzim. Muzica ne însotește în călătoria noastră spre mântuire de la cântările de laudă din timpul botezului și până la cele de la înmormântare. Este alături de noi în clipele de tristețe, ca și în cele de bucurie. Are puterea de a ne deschide porțile inimii și de a ne face să iubim. Pe oameni și pe Dumnezeu.

Cu aceste gânduri vă doresc slujbe cât mai frumoase la bisericuța noastră din Luzern, să veniți cât mai des să ne bucurăm împreună de aceste două mari daruri de la Dumnezeu: Sfânta Liturghie și muzica.

Emanuel Tudor

MARELE PĂCAT

Există un păcat (viciu) de care nimeni nu este liber, de care nimeni nu este scutit, pe care toată lumea observându-l, îl detestă, și de care nimeni nu-și închipuie ca

este vinovat. Am auzit de multe ori cum oamenii recunosc că nu-și pot stăpâni mânia, că nu-și pot stăpâni diverse vicii sau că sunt lași; dar nu cred să fi auzit vreodată pe cineva să se acuze de acest viciu (păcat). Nu există mai mare vină care să facă un om să se simtă mai detestat și mai inconștient de sine însuși. Cu cât mai mult avem în noi acest viciu (păcat), cu atât mai mult îl detestăm vazându-l la semenii noștri.

Păcatul (viciul) despre care vorbesc este MÂNDRIA, iar virtutea creștinească, opusă deci, este SMERENIA. În toate cărțile de învățătură creștinească suntem îndemnați spre SMERENIE așa cum ne-a dat exemplul însuși Iisus Hristos, atunci când le-a spălat picioarele ucenicilor lui.

În timp ce credința în Hristos ne îndeamnă spre Smerenie, adversarul Lui ne îndeamnă spre Mândrie, căci aceasta este arma prin care își crește puterea. Mândria duce la orice alt păcat care ne face mintea să gândească împotriva voinței lui Dumnezeu. Dacă vreodată ne-am întreba câtă mândrie este în noi ar însemna să ne întrebăm cât de mult ne displace când oamenii ne ignoră sau refuză să ne observe sau ne iau peste picior ca să iasă ei în evidență. Ideea este că mândria fiecărui om este în competiție cu mândria celor din jur.

Ce trebuie să înțelegem este că mândria este competitivă prin natura ei, în timp ce alte vicii sunt competitive accidentale. Mândria nu este satisfăcută prin dobândiri materiale, ci numai dacă crește și o depășește pe a altcuiva. Este plăcerea de a fi deasupra cuiva prin diverse mijloace. Orice om mândru de sine se simte rivalizat de un altul care este sau mai puternic, sau mai bogat ori mai deștept decât el.

Este drept că Mândria a stat la baza războaielor și nenorocirilor din întreaga lume, încă de la începuturile omenirii.

Alte vicii împrietenesc oamenii așa cum o face alcoolismul de exemplu, dar mândria înseamnă dușmănie față de oameni și față de Dumnezeu. Dumnezeu ne este infinit superior și dacă nu știm sau nu acceptăm incomparabilitatea cu EL, înseamnă ca nu-L cunoaștem deloc. Câtă vreme suntem mândri, nu putem să îl cunoaștem pe Dumnezeu. Oamenii mândri mereu se uită de sus la tot ceea ce-i înconjoară: lucruri, oameni, etc. și nu pot vedea sus ce se afla deasupra lor.

Ca să îi simțim prezența lui Dumnezeu este necesar să uităm de noi sau să-i punem pe ceilalți mai presus de noi. El vrea să îl cunoaștem și să l ne dăruim. Dacă ajungem să îl cunoaștem vom fi smeriți, simțind infinita ușurare da a fi scăpat de propria Mândrie ce ne-a făcut nefericiți și neliniștiți toată viața.

Primul pas spre Smerenie, spre Dumnezeu, este să recunoaștem că suntem *mândri*. Dacă nu ne considerăm *mândri* atunci înseamnă că suntem.

C.S Lewis – "Mere Christianity"

Traducerea din engleză și adaptarea: Silvia Costeanu

NU EXISTĂ DRAGOSTE ADEVĂRATĂ

Nu există dragoste adevărată! Nu știm încă, n-am învățat încă cum să ne iubim... Ne mințim partenerii și mai avem și indecența de a declara că-i iubim cu tot sufletul (când nici măcar sufletul nu știm ce este cu adevărat). Folosim cuvinte (mereu aceleași cuvinte de mii de ani) în virtutea inerției, al caror înțeles ne depășește. Fiecare dintre noi a rostit măcar o singură dată în viață „te iubesc”,

ca apoi, mai devreme sau mai târziu, acest sentiment să piardă din intensitate, ca-ntr-un final să se stingă ca și când n-ar fi existat, ba mai mult, ajungem să regretăm sau să ne ridiculizăm propria dragoste... Numai Dumnezeu cunoaște acest sentiment, pentru că El ne iubește pe toți la fel, cu aceeași intensitate de la început până la sfârșit, necondiționat și desăvârșit...

Trăim într-o impresie de iubire, dar oricât de falsă ar fi, e atât de dulce, de minunată, de înălțătoare... Dacă nu știm ce înseamnă cu adevărat iubirea și ne simțim ca niște îngeri când o împărtășim, cam cum ne-am simți când am cunoaște-o pe cea desăvârșită? Sufletele identice (pereche) se cunosc de odinioară, dintotdeauna, mai înainte de a se fi întâlnit, iar atunci când o fac, se iubesc fără împotrivire, li se pare, întâlnindu-se, că s-au revăzut după o despărțire... Păstrează în ele o fărâmə din dragostea dumnezeiască și de aceea se iubesc frumos, intens, pur... dar, pentru că întotdeauna trebuie să existe un dar, amestecându-se în această mocirlă pamânteană, vor uita curând pentru ce, dar mai ales DE UNDE au venit... Priviți ce curat și sublim iubesc copiii... (sunt la început de drum...) și cu câtă disperare se agață bătrânii de ultimele fărâme de iubire (sunt la sfârșit de drum)...

*Tudor Chirilă,
solist al formației Vama (Veche)*

INTERVIU CU DUMNEZEU

Octavian Paler

- Ai vrea să-mi iei un interviu, deci... zise Dumnezeu.

- Dacă ai timp... i-am răspuns.

Dumnezeu a zâmbit.

- Timpul meu este eternitatea... Ce întrebări ai vrea să-mi pui?

- Ce te surprinde cel mai mult la oameni?

Dumnezeu mi-a răspuns:

- Faptul că se plictisesc de copilărie, se grăbesc să crească..., iar apoi tânjesc să fie copii; că își pierd sănătatea pentru a face bani..., iar apoi își pierd banii pentru a-și recăpăta sănătatea.

- Faptul că se gândesc cu teamă la viitor și uită prezentul, iar astfel nu trăiesc nici prezentul nici viitorul; că trăiesc ca și cum nu ar muri niciodată și mor ca și cum nu ar fi trăit.

Dumnezeu mi-a luat mâna și am stat tăcuți un timp. Apoi am întreat:

- Ca părinte, care ar fi câteva dintre lecțiile de viață pe care ai dori să le învețe copiii tăi ?

- Să învețe că durează doar câteva secunde să deschidă răni profunde în inima celor pe care îi iubesc..., și că durează mai mulți ani pentru ca acestea să se vindece;

- Să învețe că un om bogat nu este acela care are cel mai mult, ci acela care are nevoie de cel mai puțin;

- Să învețe că există oameni care îi iubesc dar, pur și simplu încă nu știu să-si exprime sentimentele;

- Să învețe că doi oameni se pot uita la același lucru și că pot să-l vadă în mod diferit;

- Să învețe că nu este suficient să-i ierte pe ceilalți și că, de asemenea, trebuie să se ierte pe ei înșiși.

- Mulțumesc pentru timpul acordat..., am zis umil. Ar mai fi ceva ce ai dori ca oamenii să știe?

Dumnezeu m-a privit zâmbind și a spus:

- Doar faptul că sunt aici, întotdeauna.

DE LA PAȘTE LA RUSALII

Cincizeci de zile care urmează Duminicii Învierii și până la Duminica Rusaliilor, ne fac experiența de viață glorificată a lui Hristos ca mare potențial de Paște: speranță și caritate, putere insondabil care creează oameni reînnoiți.

Cele șapte săptămâni sunt perioada de Omer (perioadă de doliu în memoria nenorocirilor care s-au întâmplat poporului din Israel) și se încheie cu sărbătoarea de Lag Ba Omer, o sărbătoare de bucurie pentru darul de Torah, adică Legea.

În cadrul grupului de ucenici ai lui Isus Hristos, Rusaliile i-au locul sărbătorilor evreiești și se sărbătorește darul Duhului Sfânt.

Christos anesti, alithòs anesti înseamnă: Hristos a înviat! Adevărat a înviat! Prin acest strigăt de Paști, sursa de noutate a vieții creștine, durata de viață a apostolilor este marcată de impulsuri intense de creștere și de dorința de noutate în a întâmpina ziua de Rusalii. Această schimbare a Apostolilor ne-a făcut să nu credem pasiv în învierea lui Hristos din morți, adică faptul că Hristos a înviat din morți, dar activ în învierea lui, adică Isus a înviat și prin înde-

plinirea misiunii Apostolilor.

În perioada celor 50 de zile ei s-au schimbat complet. Un acut simț al responsabilității acum îi face protagoniști în predicare în speranța bucuriei și dragostei de Paște. Limba lor este puternică și imediată, care poartă un important anunț: **“Acest Isus pe care l-ați răstignit, Dumnezeu L-a înviat. Prin urmare credeți în El și veți fi salvați”**.

Prin această mișcare s-a creat prima comunitate creștină. Botezul devine poarta de acces spre Paradis, instituit prin învierea Domnului.

Coborârea Duhului Sfânt asupra tuturor oamenilor botezați, ne conduce spre o viață nouă unde dragostea este singura lege a lui Dumnezeu.

Decizia noastră de a trăi și de a lucra cu Hristos este primită și confirmată de Dumnezeu Tatăl cu sigiliul Duhului Sfânt.

Înălțarea Domnului este sărbătorită în a 40-a zi după Paște, ceea ce ne amintește de nașterea noastră la o viață nouă ca și copiii de lumina, începând cu botezul nostru, în care am intrat într-o relație de viață cu Hristos. A doua zi după Înălțarea Domnului, până sâmbătă, înainte de Rusali, este destinată pregătirii primirii darului Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt dat de Hristos unește credincioșii ca și focul iubirii, făcându-ne o inimă și o minte unită. În fiecare inimă vocea Duhului reamintește tuturor tot ceea ce Isus a spus și a făcut. Viețile noastre sunt complet transformate. Fiecare creștin dintre noi poate spune așa cum a spus apostolul Pavel: **“Nu mai sunt eu care trăiesc, ci Hristos trăiește în mine”**. Isus a înviat cu adevărat și în El singur este a noastră mântuire.

Maria Salerno

CUM NE PURTĂM ÎNTR-O BISERICĂ

Când intrăm într-o biserică, ne purtăm cu evlavie și decență. Ne facem semnul crucii și spunem o rugăciune, de pildă: *«Intra-voi în casa Ta, Doamne, îndruma-mă-voi în biserica Ta cea sfântă, întru frica Ta, Doamne, povățuiește-mă întru dreptatea ta, pentru vrăjmașii mei, îndreptează înaintea Ta calea mea.»*

Apoi mai întâi mergem spre altar și ne închinăm la icoana Mântuitorului Hristos. Închinându-ne, rostim o rugăciune legată de persoana Mântuitorului.

Trecem apoi la icoana din stânga (axionița), a Maicii Domnului, și spunem rugăciunea: *«Cuvine-se cu adevărat să te fericesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu...»*

Dacă este duminică, ne vom închina și la Icoana Învierii, spunând: *“Învierea Ta Hristoase Mântuitorule, îngerii o laudă în ceruri, și pe noi, pe pământ, cu inimă curată ne învrednicește să te preamărim”*.

Dacă nu avem cărți de rugăciuni, ne putem ruga cu cuvintele noastre. Apoi ne retragem.

Dacă atunci când intrăm în biserică se desfășoară deja o slujbă, nu ne mai putem permite să îndeplinim tot ritualul acesta, ci ne închinăm discret, alegându-ne un loc de unde să participăm la slujbă; vom îndeplini ritualul închinării după terminarea slujbei. În timpul slujbelor, ne închinăm de obicei când se rostesc numele persoanelor Sfintei Treimi (Tatăl, Fiul și Sfântul Duh): Lumânările se aprind tot la intrarea în biserică: se pun lumânări pentru vii și pentru morți.

În biserică, de regulă, bărbații stau în dreapta, femeile în stânga. În bisericile din Maramureș, femeile stau în spate. Deoarece astăzi vin la slujbă mai multe

femei decât bărbați, ele pot sta în orice loc doresc.

În cursul slujbelor, îngenunchiem. La liturghie facem acest lucru de mai multe ori: în momentul citirii Sfintei Evanghelii, când se rostește Crezul și când se iese cu cinstitele Daruri. Apoi când preotul spune cuvintele: «Luați, mâncați... », iar corul cântând: «Pre Tine Te laudăm, pre Tine te binecuvântăm...»

La sfârșitul liturghiei, cei pregătiți se împărtășesc, ceilalți primesc anafura. Toți participanții sunt miruiți cu untdelemn din candela de la icoana Mântuitorului.

Parastasele se fac de obicei sâmbăta, și nu duminica. Este admisă orice sâmbăta din an. Nu se fac nunți în perioada celor 4 posturi de peste an.

Cum ne adresăm reprezentanților Bisericii:

- Preoților și diaconilor de mir li se spune: «Preacucernice părinte», «Cucernice părinte» sau «Părinte».
- Călugărilor din mănăstiri sau catedralele episcopale li se spune: «Preacuvioase părinte», «Cuvioase părinte» sau «Părinte».
- Episcopilor ne adresăm cu apelativul «Preasfinte părinte».
- Arhiepiscopilor și mitropoliților li se spune: «Înalt Preasfinte Părinte».
- Patriarhului României ne adresăm cu apelativul: «Preafericite Părinte Patriarh».

Extras din:

Aurelia Marinescu: *Codul bunelor maniere astăzi*

RUGĂ LUI DUMNEZEU

(de Corneliu Berbete, dedicată părintelui Teofil, aflat pe patul suferinței)

Doamne mult greșit-am Ție,
De ne încerci așa de greu,
Că-i bolnav cel ce se cheamă,
Iubitor de D-zeu

Eu Te rog, și mulți ca mine,
Doamne Sfânt să nu ni-l iei
Dacă nu mai ai de unde,
la din anii buni ai mei.

Căci duhovnic să ne-ajute,
Cum e el un altul nu-i.
Lasă-ni-l aici în lume
Că Tu-n cer ai Sfinți destui.

Nu acum la încercare
Doamne să-ți aduci aminte
Anii ce îți pun în față
I-am promis mai din-nainte.

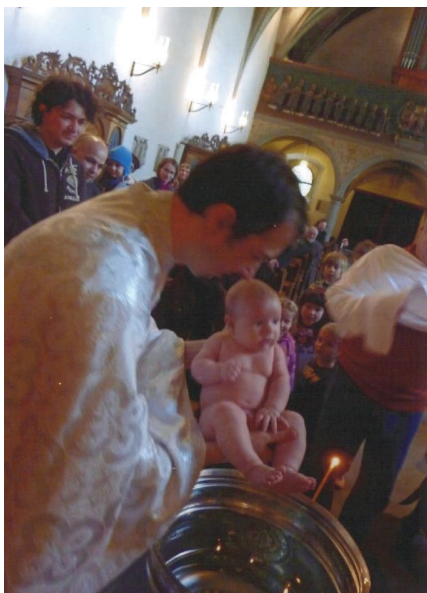
De aceea cu îndrăzneală
Eu la Tine vin,
Ține-l Doamne pe părinte
Iată eu cuvântul țin.

Doamne știi că-n a Ta milă
Anii mei de îi primești,
Ca părintelui s-adaugi
Trebuie să-i curățești.

Îndrăzneala mea e mare,
Dar te rog fă-l sănătos
Și-am să-ți fiu martor în lume
Cât ești Tu de milos,
C-ai păstrat un drept în lume
Pentru unul păcătos.

ȘTIRI - LINKURI UTILE

Taina Sfântului Botez: Pe data de **20 februarie 2010** a avut loc Taina Sfântului Botez pentru **Rafael-Nicola Indergand**, fiul lui Peter și Carmen. Slujba a avut loc în biserica de la Kapuzinerkloster, în Lucerna. Nașii lor se numesc: Yvonne Indergand și Aurelian Andrei.

Deoarece lumea internetului ne oferă în zilele noastre un acces enorm la informație, m-am gândit că este de folos să vă amintesc câteva adrese web utile:

<http://www.basilica.ro> - un excelent sit web, creat ca și Agenție de știri de către Patriarhia română.

www.patriarhia.ro - e situl oficial al Patriarhiei, agreabil, ușor de navigat, profesionist.

www.filocalia.ro - oferă acces la scrierile Sfinților Părinți, precum și o grupare tematică a textelor astfel:

Akedia, Ascultarea, Credință, Cunoaștere

-Ignoranță, Curaj-Frică, Curvia- Curăția, Deznădejde, Discernământ - Trezvia, Dragoste-Bunătațe-Milă, Frica de Dumnezeu-Evlavia, Iadul, Îmbuibarea-Înfrânarea, Împărăția Cerurilor, Înfricoșata Judecată, Mânia- Blândețea, Meditația, Moartea, Năluciri, Osteneala -Lenevia, Părintele spiritual, Patimi-Ispite, Paza Simțurilor, Plânsul, Pocăința, Răbdare- Suferință, Râsul, Retragerea, Rugăciune, Sărăcia-Avariția, Slava deșartă, Smerenia-Mândria, Spovedania, Suferință-Răbdare, Trândăvia-Osteneala, Trezvia - Împrăștierea, Vorba deșartă - Tăcerea

www.ortodoxronet.org - situl Asociației webmasterilor ortodocși români

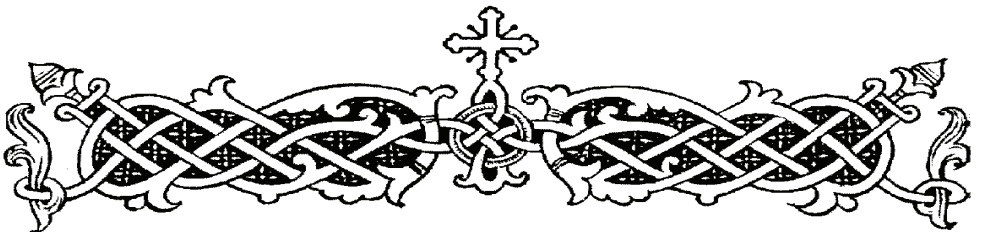
<http://chemareacredintei.uv.ro/> - „Chemarea credinței” este revista pentru copii, părinți și pedagogi a Patriarhiei - situl web este puțin improvizat, dar cititorul poate oricum să-și facă o idee despre activitatea revistei

www.crestin-ortodox.ro - un sit actualizat zilnic, foarte bogat în informație, recomandabil pentru toate vârstele; conține rugăciuni, predici, articole, un forum bogat, înregistrări video și audio etc.

În această ordine de idei, ne dorim pentru viitor ca și parohia noastră să aibă o pagină de internet, de sine stătătoare. Pe cei care cred că pot să contribuie la realizarea acesteia, într-o formă sau alta, îi rog să mă contacteze.

Pr. Dan Moldovan

MIC DICȚIONAR RELIGIOS:

Antimisul: este o bucată de pânză de in sau mătase, de formă pătrată sau dreptunghiulară (50/60cm) pe care este imprimată scena Punerii în mormânt a Mântuitorului. În Antimis se găsesc cusute părticele din Sfintele Moaște. Pe Antimis se pun Potirul și Discul în timpul Sfintei Liturghii și numai pe el se face sfințirea Darurilor. Este sfințit, semnat și dat de către episcopul locului.

Anafura: este pâinea (prescura) sfințită la Sf. Liturghie, care se împarte credincioșilor la sfârșitul slujbei, în special pentru cei care nu se împărtășesc, în "locul" Sfintelor Taine. Termenul se distinge de **Anaforă**, care desemnează partea centrală a Sf. Liturghii, de la "Sus să avem inimile!" până la ecfonisul: "Și ne dă nouă, cu o gură și o inimă a mări și a cânta numele Tău ..."

Ectenie: șir de rugăciuni rostite de către preot, la care se răspunde cu "Doamne miluiește" sau "Dă, Doamne". O ectenie se încheie întodeaună cu o formulă de încheiere numită **Ecfonis** (din gr. Ekfonos – cu voce înaltă).

Proskomidie: slujbă specială săvârșită de preot înaintea Sf. Liturghii, în cadrul căreia sunt pregătite darurile (jertfa) de pâine și vin. Preotul scoate diferite părticele din prescură și pomenește pe: Mântuitorul Hristos, Maica Domnului, Îngeri, Sfinți, Episcopul locului, ctitorii bisericii, vii și adormiți, toți credincioșii.

Ne bucurăm nespus că începând cu luna septembrie a anului trecut am trecut la săvârșirea Vecerniei și a Sfintei Liturghii la fiecare șapte zile, așa cum este firesc și normal. Mulțumim celor care vin la slujbe și se roagă cu noi, precum și celor care îl slăvesc pe Dumnezeu, în cea mai frumoasă și înaltă expresie a rugăciunii: Sfânta Liturghie.

Doresc să aduc din nou un mare MULȚUMESC tuturor celor care susțin și material parohia "Nașterea Maicii Domnului". Acest ajutor îl înțelegem ca o expresie a dragostei dumneavoastră către cele sfinte, către Dumnezeu. Noi știm că "Dumnezeu iubește pe cel care dă cu voie bună" (II Corinteni 9, 7) și că răsplătește fiecăruia după faptele sale. Apariția acestei reviste va continua de două ori pe an (în mai-iunie și decembrie), prilej cu care veți primi și Einzahlungsscheine pentru susținerea parohiei. Vă mulțumim!

În încheiere mulțumesc și totodată îi felicit pe cei care au trimis articole pentru apariția acestei reviste. Fiecare dintre dumneavoastră are posibilitatea să se exprime în scris în paginile acesteia. Cu noi este Dumnezeu.